

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. De scribuntur quæ Constantinopoli acta sunt circa Maximi & Gregorij ordinationem. Damasus scripta ad Episcopos quosdam Illyricianos epistola damnat ordinationem Maximi, & præsumptionem Gregorij, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

VIII. Concilium Rome congregatur ob dissen-
sionem quarundam Ecclesiarum, præsertim Constantino-
politana. Maximi causa tristis habuit exitus, meli-
orque fuit conditio Nestory.

IX. Rediit dein Ecclesiæ concordia, qua propter
hanc causam dissociata fuerat, post scriptam ab orien-
talibus Episcopis epistolam ad Damasum Papam & ad
synodum Romanam.

X. Negotium illud pacis consummavit Theodosius,
missa ad Damasum illustri legatione, ut ei significaret
ordinationem Nestory.

XI. Acholius non tenuit locum Damasi in secunda
synodo œcumenica. Refellitur Holstenius, qui ait eam
synodum pro generali habitam non fuisse ab Ecclesia
Romana. Quod refellitur multis argumentis, præcipue
verò auctoritate veterum Pontificum Romanorum, qui
testantur se tenere atque defendere definitiones statutas
in quatuor sanctis Conciliis.

XII. Gregorius Magnus proficitur se quatuor san-
cta Concilia, in quibus Constantinopolitanum secundo
loco ponit, suscipere & venerari sicut sancti evangelij
quatuor libros. Nicolaus I. ait secundam synodum
episcopalis sedis auctoritate fultam fuisse. Emendatur
Innocentius III. qui canonem Photiani Conciliabuli
putavit esse Concilij C. P. primi.

XIII. Reponi potest. Romanam Ecclesiam susce-
pisse quidem definitionem fidei editam in hoc Concilio,
ceterum canones non suscepisse, juxta testimonium san-
cti Gregorii.

XIV. Locum Gregorij oportet esse depravatum,
cum aliquid diversum habeat ab auctoritate decessorum
ejus, constatque ex Dionysio Exiguo canones tres illius
Concilij receptos ab Ecclesia Romana fuisse diu ante
tempora Gregorij.

XV. Maneat itaque nullam Romanæ sedis lega-
tionem interfuisse Concilio secundo œcumenico.

XVI. Damasi Legatos non interfuisse secunde sy-
nodo œcumenica probatur etiam testimonio Græcorum.

I. QVONIAM superiori capite non-
nulla diximus de ordinatione Maxi-
mi in Ecclesia Constantinopolitana, cujus
partim occasione coactum est Concilium
Constantinopolitanum, res postulare vide-
tur ut causæ istius initia reperamus, præfer-
tim cum hinc quoque commendari possit fi-
des rerum à Nicolao primo proditarum in
epistolis ad Imperatorem Michaëlem, de
qua nobis suspicionem injicere voluit David
Blondellus in libro de Primatu. Explicabun-
tur etiam hac ratione verba Nicolai ex qui-
bus illustrissimus Cardinalis Baronius colle-
git Damasum Papam Gregorio Nazianzeno
favisse, qui Constantinopolitana Ecclesiæ
ordinatus item fuerat Episcopus, persuasum,
ut ipse putat, ab Hieronymo, qui Gregorij
auditor fuerat, quique apud Damasum pro
Gregorio litens egerat ex urbe Constanti-
nopolitana scriptis. Fallitur enim hoc loco
Baronius, ex eo existimans Damasum Gre-
gorio favisse, quod testetur Nicolaus fre-
quentia Damasi adversus Maximum rescrip-
ta fuisse, tanquam non potuerit Damasus
ordinationem Maximi repellere quin eodem

tempore Gregorij translationem approba-
ret. Contrà, Damasus sic Maximum insecta-
tus est ut etiam translationem Gregorij fieri
prohiberet, tanquam contrariam canonibus
& bonis moribus, ceu mox ostensuri sumus.

II. Vacante igitur Constantinopoli-
tana Ecclesia, Gregorius Nazianzenus tum
Episcopus, qui Constantinopoli fidem or-
thodoxam publicè profitebatur adversus
Arrianos, ad eam cathedram vocatus est. At
parte ex alia Episcopi aliquot Ægyptij Ma-
ximum secta Cynicum ordinarunt Episco-
pum contra Gregorium. Hæc cum ab
Acholij & aliorum quorundam tractus illius
Episcoporum aures pervenissent, literas ad
Damasum in commune scripserunt, rei ge-
stæ seriem continentes, ut qui ab Imperato-
re ad Concilium Constantinopoli habend-
um evocati fuerant, de negotio quod uni-
versam Ecclesiam respiciebat, Romanæ Ec-
clesiæ sententiam explorarent. Damasus in
epistola generali ad eosdem Episcopos data
primùm graviter reprehendit ordinationem
Maximi, deinde verò damnat eorum consi-
lium qui Gregorij translationem perege-
rant, tamenetsi illum non nominet. *Decursis*

Theodoret. lib. 4.
Hist. eccl. cap. 3.

*litteris dilectionis vestre, fratres carissimi, in-
quit, satis sum contristatus, eo tempore quo Deo
prestante heretici verant obiecti, nescio quos ex
Ægypto venientes in postulatione contra regulam
ecclesiasticæ disciplinæ alienum à nostra professione
in Constantinopolitana civitate Cynicum ad
sacerdotium vocare voluisse. Tum exagitata ordi-
natione illa, addit commonere se eos ut in
Concilio Constantinopolitano, quod indi-
ctum ob eam causam erat, darent operam
quemadmodum prædictæ civitatis Episco-
pus eligatur, qui nullam habeat reprehensio-
nem. In fine eos hortatur ad custodiam ca-
nonum, & ne patiantur aliquem migrare de
civitate ad civitatem. Quod adversus Gre-
gorium scriptum esse nullus est dubitandi lo-
cus. Sic ergo ait Damasus: Illud præterea
commonco dilectionem vestram, ne patiamini ali-
quem contra statuta majorum nostrorum de civi-
tate alia ad aliam transluci, & deserere plebem
sibi commissam, & ad alium populum per ambitio-
nem transire. Tunc enim contentiones oriuntur,
tunc schismata graviora accipiunt, cum & illi
qui amiserint sacerdotem sine dolore animi esse
non possunt, & illi qui alterius civitatis acceperint
Episcopum, etiamsi gaudeant, invidiosum sibi in-
telligunt fore sub alieno se agere sacerdote. De
Gregorio, inquam, heic agi manifestum est,
& docet præterea epistola Concilij Italiæ ad
Theodosium, de ordinatione Maximi agens,
his verbis: Tamen ne absentibus partibus præ-
sumptè aliquid definisse videremur, clementiam
tuam datis litteris putavimus instruemdam, ut ei*

Apud Holsten.
P15. 37.

Ibid. pag. 47.

Concil. Nic. c. 14.
Concil. Antioch.
c. 21.
Concil. Sardie.
c. 1.

Appendix Cod.
Theodot. pag. 104.

ibid. l. 1. cap. 1.

ibid. l. 1. cap. 10.

Res. VII.
Societ. III.
Pg. 44.

ibid. l. 1.

consuleretur ex usu publicæ pacis atque concordie; quia revera advertebamus Gregorium nequaquam secundam traditionem patrum Constantinopolitane Ecclesie sibi sacerdotium vindicare.

III. Præter illam porrò epistolam generalem, Damafus aliam seorsum dedit ad Acholium, à quo & ipse seorsum ab Episcopis scriptam epistolam acceperat de ordinatione Maximi, ad eumque rescripsit non sibi placuisse ordinationem illam, hortaturque eum dare operam uti catholicus Episcopus in Constantinopolitana urbe constituitur. *Ad literas sanctitatis tue, inquit, plenè rescripsi non mihi placuisse quòd nescio quem Maximum ex Ægypto venientes conatum vel maximè, cuius habitus juxta Apostolum ignominiosus esset, Constantinopoli Episcopum ordinare voluissent. Rectius igitur fecerit sanctitas tua, si dederit operam ut de cetero catholicus constituitur, cum quo nobis Deo propitio possit pax perpetua perdurare.*

Apud Hollen.
Pag. 41.

IV. Ex his Damasi epistolis collegerunt viri docti, uti jam diximus, Acholium Damasi Legatum fuisse in secunda synodo œcumenica; cum tamen nulla illic legationis illius vestigia extant, repugnètque præterea auctoritas epistolæ Concilij Italici ad Theodosium, quæ docet Acholium non venisse sponte sua ad Concilium, sed invitatum ab Episcopis orientalibus. Quòd si quis tamen contentionis studio vellet omnino ex illa epistola colligi Acholium in ea synodo tenuisse locum Damasi, propterea quòd ei Damafus injungere videtur ut in Concilio Constantinopolitano catholicum Ecclesie huic Episcopum ordinari procuret, is certè fateatur oportet non uni Acholio commissas fuisse Damasi vices, sed Eurydico etiam, Severo, Vranio, Philippo, & Iohanni, quibus hanc ipsam curam disertis verbis imponit Damafus, atque ita in plures divisam esse auctoritatem quam illi uni Acholio tributam volunt. *De cetero commoneo sanctitatem vestram, ut quia cognovi dispositum esse Constantinopoli Concilium fieri debere, sinceritas vestra det operam quemadmodum prædictæ civitatis Episcopus eligatur qui nullam habeat reprehensionem; ut Deo propitio cum integra pax catholicorum Sacerdotum fuerit confirmata, nullæ deinceps dissensiones in Ecclesia oriantur, ut præstante Deo, quod jam dudum optavimus, cum catholicis sacerdotibus possit pax perpetua perdurare.* Præterea, valde accusanda esset Acholij contumacia, qui non vi mandatorum Damasi Constantinopolim accefferit, sed postquam rogatus & evocatus fuit ab Episcopis orientalibus.

Apud Hollen.
Pag. 41.

V. Dum hæc Constantinopoli agebantur, Theodosius Imperator apud Theffalonicam baptizatus est ab Acholio anno trecentesimo octuagesimo. Is ergo initia fidei

sua consecrare cupiens insigni aliquo facinore, nihil illustrius se facere posse putavit, sic fortassis ab Acholio persuasus, quàm si recens Ecclesie Constantinopolitane schisma sedaret. Ea de causa Concilium in ea urbe convocavit, in quo, ut Socrates & Sozomenus tradunt, tum Nicæni Concilij decreta confirmarentur, tum ordinaretur aliquis qui Constantinopolitanæ sedis episcopatum administraret. Advenientes in regiam urbem Episcopi, primò segregantes se ab Episcopis Ægyptiis, sacros conventus cum Gregorio egerunt. At vir pacis amantissimus, cum videret discordiam inter Episcopos esse subortam propter ordinationem suam in Ecclesia Constantinopolitana, ad eamque redintegranda illos fuisse congregatos, primùm orare uti cum jam de concordia constituenda convenissent, ea quæ ad concordiam mutuam spectarent, unius hominis injuria præferre velint, abiturum se lubenter episcopatu tantæ urbis, quietem porrò ac tranquillitatem sibi cariorem esse; conquirent itaque virum præstabilem & sapientem, qui provinciam tam plenam curarum tum capeffere tum probè administrare posset, eumque Episcopum designarent urbis Constantinopolitanæ. His rationibus persuasi patres, cum inter se de negotio magni momenti deliberarent, literas ad Acholium Theffalonicensem Episcopum miserunt, orantes uti Constantinopolim veniret, ut cum ejus judicio sive consilio de regie urbis episcopatu decernerent. Gregorio itaque se episcopatu illo abdicante, Nectarium in loco ejus ordinarunt, Maximum autem episcopali dignitate spoliarunt, eique Ecclesia interdixerunt.

VI. Videns ista Maximus, in Italiam se contulit, ut Pontificum Italarum, sed præcipuè Damasi Romani & Ambrosij Mediolanensis, quorum ea tempestate summa auctoritas erat, favore fultus, Nectario reprobo, Constantinopolitanam Ecclesiam retinere posset. Constat autem Nectarij ordinationem initio non placuisse Damaso. Itaque affirmare possumus Damasum & occidentale Concilium hoc Maximi confugium approbasse, eamque occasionem explicandæ auctoritatis Romanæ & occidentalis Ecclesie in sedem Constantinopolitanam avidè arripuisse. Hinc factum ut in Concilio Aquileiensi sub Ambrosio, quod generale erat ex Occidente, cuique Damasi auctoritatem ex eo inter cetera intervenisse colligitur quòd de illo congregando Gratianus Imperator ad eum scripsit, ut fidem facit auctor Synodici, in Concilio inquam Aquileiensi, damnata Nectarij ordinatione, ita approbatus sit Maximus, ut Episcopi ex eo Concilio ad Theodosium

Thimos. 8.
lib. 1. c. 14.

Apud Hollen.
Pag. 41.

Vide Hollen.
in Notis. 1. 1.
pag. 74.

apud Hollen.
Pag. 41.